

Det ligner rod. Men gemmer på både sk

Det minder umiddelbart om et kaotisk rod på linje med dit loftrum. Men ser du nærmere efter, gemmer udstillingen på værker, der ser ud, som om de er trukket op af en brønd fuld af fortrængninger.

MATHIAS KRYGER

Cathie Pilkington. Rag and Bone. Brandts.
Til 6. april 2026.

Det er efter en uge med min familie i et lejet sommerhus på Mols, at jeg ankommer til Brandts i Odense.

Mols med de af svedent lyng lugtende bakker ved Trehøje. Med de grådige krat, hvis grene med umodne hind- og brombær er tunge af det kommende udbytte.

Med jorden brølagt med kokasser på vindblæste Kalø Slotsruin, dette det danske Île Saint-Louis.

Alt i den pulterkammerlignende udstilling med den britiske kunstner Cathie Pilkington (f. 1968) minder mig om det bløde landskab, jeg lige har forladt.

Vi befinder os på øverste etage i museumskomplekset. Oppe under loftet. Oppe på loftet. Med fritlagte bjælker og kig til kip. Pulterkammeret...

Her træder du ind i det, man på kunstsprog nok vil kalde en totalinstallation. Noget, der ligner rod. Men som, hvis du investerer din tid, giver så rigeligt tilbage.

Her hænger bløde lag af tekstiler – nogle bemalede med noget, der kunne være bølger eller bløde bakker, og andre med den form, som er gennemgående for udstillingen: en stiliseret hest eller et dådyr eller en ged.

Det er nok forskellige dyr. Men de er i familie med hinanden.

Nogle dyr i gips, andre syet i stof som bløde puder, der er kollapsede på gulvet ved siden af afpillede grantræer, der engang var nogens juletræer. Disse ved siden af et metalstativ, der bærer på en samling af fodbolde sammensyet af pentagoner af farvet læder.

Censur eller beskyttelse?

Materialerne er akkumuleret i en slags uendelig rumlig kollage.

Her og der med et fikspunkt, der griber opmærksomheden, som et omkvæd i en popsang, du hænger dit øre fast på: En skulptur af en ugle, men med et fint dukkeansigt. Øjne, der kigger tilbage på dig.

En tyk stak gråmelerede spejder-tæpper er foldet hen over et møbel

Her er det enkelte værk ikke længere et singulært udsagn

Det hele trækker vejret sammen, som om det er et landskab uden om et samfund uden om en by uden om dig og mig

som et geologisk møde mellem materialer, der lægger sig i lag og folder sig efter hinanden.

Bag tynde vægge af afdækningsplast: En gruppe skulpturer af surreale dukkelignende danserinder som erotiske hilsener til Edgar Degas' danserinder. 'Degas' Dolls' hedder de.

De danser hovedet af led. Ikke umiddelbart klassisk ballet.

Er den semitransparente væg af plast en beskyttelse? Eller en censurering? Beskytter den de danserinder, som i Degas' univers blot var små piger?

Her og der er en skulptur lånt ind fra Brandts' samling, som Axel Poul-

Den britiske kunstner Cathie Pilkington har placeret sin skulptur af en bjørnelignende skikkelse og en vrængende baby højt på en reol i sin pulterkammeragtige udstilling på Brandts i Odense. Foto: Graham Chalifour

ønhed og uhygge

■ 'Degas' Dolls' hedder Cathie Pilkingtons vidunderligt surrealistiske skulpturer af kvinder, der måske nok danser, men ikke på den klassiske ballet-måde. Foto: Perou

sens ømme 'Den første kærlighed' (1912-13), en skulptur af en ung mand og en ung kvinde, kyssende, her placeret bag et disco-gardin af flimrende, iriserende lametta.

Igen som en afskærmning, en censurering. En scene eller en beskyttelse.

Men så også Pilkingtons anti-ømme og liderlige skulptur af kopulerende mennesker med dyrehoveder.

Og som afsked en smasket bjørn i sort klister, der holder et vrængende barn ind til sig. En voldsakt?

Pilkingtons skulpturer fremstår, som var de trukket op af dybe brønde fulde af fortrængninger.

Ingen ophøjede mesterværker

Det er en svær udstilling, der kræver sit af den, som besøger den.

Og det blandt andet fordi Pilkington tvinger værk-heden ud af sine objekter, så de ikke – som vi er vant til – står på deres sokler eller i et rum som aktører fjernet fra resten af verdens krimskrams.

Her er ingen højtidelige værkskilte med titler eller ophøjede mesterværker, men derimod dele, som er uadskillelige fra alle de andre dele: Kunst og alt det ragelse og skrot, som ud-

stillingens titel, 'Rag and Bone', henviser til, eksisterer samtidigt. Afhængigt af hinanden.

Her er det enkelte værk ikke længere et singulært udsagn.

Det hele trækker vejret sammen, som om det er et landskab uden om et samfund uden om en by uden om dig og mig.

Det var måske det, som mindede mig om de bløde bjerge på Mols og om dette, at vandre rundt og trække vejret i en verden, som også trækker vejret. Fuld af rod.

Med summende insekter, en hare over vejen, en rovfugl på himlen og skyerne, der trækker sammen og bliver til regn.

mathias.kryger@pol.dk

Men så også Pilkingtons anti-ømme og liderlige skulptur af kopulerende mennesker med dyrehoveder

SICILIA GADBORG KIM HAMMELSVANG
 KARSTEN JANSFORT LONE RØDBROE BUE WANDAHN DANIEL BEVENSEE
 CHRISTINA ELISABETH MØRKØRE OLIVER POULIN ELLEN FJØRD JOHANNES LYNGBY JOHANSEN

CABARET

Find billetter

14/8 Udsolgt
 15/8 Få pladser
 16/8 Få pladser
 19/8 Ledige billetter
 20/8 Udsolgt
 21/8 Ledige billetter
 22/8 Få pladser
 23/8 Få pladser
 26/8 Ledige billetter
 27/8 Få pladser
 28/8 Ledige billetter
 29/8 Få pladser
 30/8 Få pladser
 2/9 Ledige billetter
 3/9 Få pladser
 4/9 Ledige billetter
 5/9 Få pladser
 6/9 Få pladser
 9/9 Ledige billetter
 10/9 Få pladser
 11/9 Ledige billetter
 12/9 Få pladser
 13/9 Få pladser

Kommer du langvejs fra?
 Book et
 CABARET-ophold
 på hotelranders.dk

INSTRUKTØR JOY-MARIA FREDERIKSEN KOREOGRAF PETER FRIIS SCENOGRAF CAMILLA BJØRNVAAD KAPELMESTER THOMAS PAKULA MUSIKERE JACOB VENNDT, LEA NIELSEN, ANDERS FARSTAD, JOHAN TOFTEGAARD KNUDSEN, LARS WAGNER ØVRIGE MEDVIRKENDE RANDERS TEATER KOR, ELEVER FRA RANDERS TEATERS TALENTSKOLE LYSDISIGNER MIA WILLETT LYDDISIGNER RUNE ABEL BOG AF JOE MASTEROFF TEKST AF FRED EBB MUSIK AF JOHN KANDER OVERSETTELSE JESPER DUPONT

RANDERS TEATER

Søndag 10. august 2025 | KULTUR POLITIKEN 13

It looks like a mess. But it hides both beauty and horror

It immediately reminds you of a chaotic mess in line with your attic. But if you look closer, the exhibition hides works that look as if they were pulled up from a well full of repressions

Mathias Kryger

Cathie Pilkington. *Rag and Bone*. Brandts. Until April 6, 2026.

It is after a week with my family in a rented summer house in Mols that I arrive at Brandts in Odense.

Mols with the hills at Trehøje smelling of sweaty heather. With the greedy bushes, whose branches with unripe cranberries and blackberries are heavy with the coming harvest.

With the ground paved with cow boxes on the windswept Kalo Castle ruin, this is the Danish Île Saint-Louis.

Everything in the storage room-like exhibition by British artist Cathie Pilkington (b. 1968) reminds me of the soft landscape I have just left.

We are on the top floor of the museum complex. Up in the attic. Up in the attic. With exposed beams and a view to the ceiling. The storage room ...

Here you enter what in artistic terms would probably be called a total installation. Something that looks like a mess. But which, if you invest your time, gives so much in return.

Here hang soft layers of textiles – some painted with something that could be waves or soft hills, and others with the shape that is common to the exhibition: a stylized horse or a fallow deer or a goat.

These are probably different animals. But they are related to each other.

Some animals in plaster, others sewn from fabric like soft pillows that have collapsed on the floor next to peeled fir trees that were once someone's Christmas trees. These next to a metal stand that supports a collection of footballs sewn together from pentagons of colored leather.

Censorship or protection?

The materials are accumulated in a kind of infinite spatial collage.

Here and there with a fixed point that grabs your attention, like a chorus in a pop song that you hang your ear on: A sculpture of an owl, but with a delicate doll face. Eyes that look back at you. A thick stack of gray-mottled scout blankets is folded over a piece of furniture like a geological meeting between materials that layer and fold one after another.

Behind thin walls of covering plastic: A group of sculptures of surreal doll-like dancers as erotic greetings to Edgar Degas' dancers. 'Degas' Dolls' they are called.

They dance with their heads out of joint. Not immediately classical ballet.

Is the semi-transparent wall of plastic a protection? Or a censorship? Does it protect the dancers who in Degas's universe were just little girls?

Here and there is a sculpture borrowed from Brandts' collection, like Axel Poulsen's tender 'First Love' (1912-13), a sculpture of a young man and a young woman, kissing, here placed behind a disco curtain of shimmering, iridescent tinsel. Again as a shielding, a censorship. A stage or a protection.

But then also Pilkington's anti-tender and lustful sculpture of copulating people with animal heads.

And as a farewell, a smashed bear in black glue, holding a writhing child close to it. An act of violence?

Pilkington's sculptures appear as if they were pulled up from deep wells full of repression.

No sublime masterpieces

It is a difficult exhibition that demands its share of the visitor. And this is partly because Pilkington forces the work-ness out of his objects, so that they do not – as we are used to – stand on their pedestals or in a room as actors removed from the rest of the world's junk.

Here there are no solemn work signs with titles or exalted masterpieces, but rather parts that are inseparable from all the other parts: Art and all the rags and scrap that the exhibition title, 'Rag and Bone', refers to, exist simultaneously. Dependent on each other.

Here the individual work is no longer a singular statement. It all breathes together, as if it were a landscape outside a society outside a city outside you and me.

Perhaps that was what reminded me of the soft mountains on Mols and of this, of wandering around and breathing in a world that also breathes. Full of clutter.

With buzzing insects, a hare across the road, a bird of prey in the sky and the clouds that gather and turn into rain.